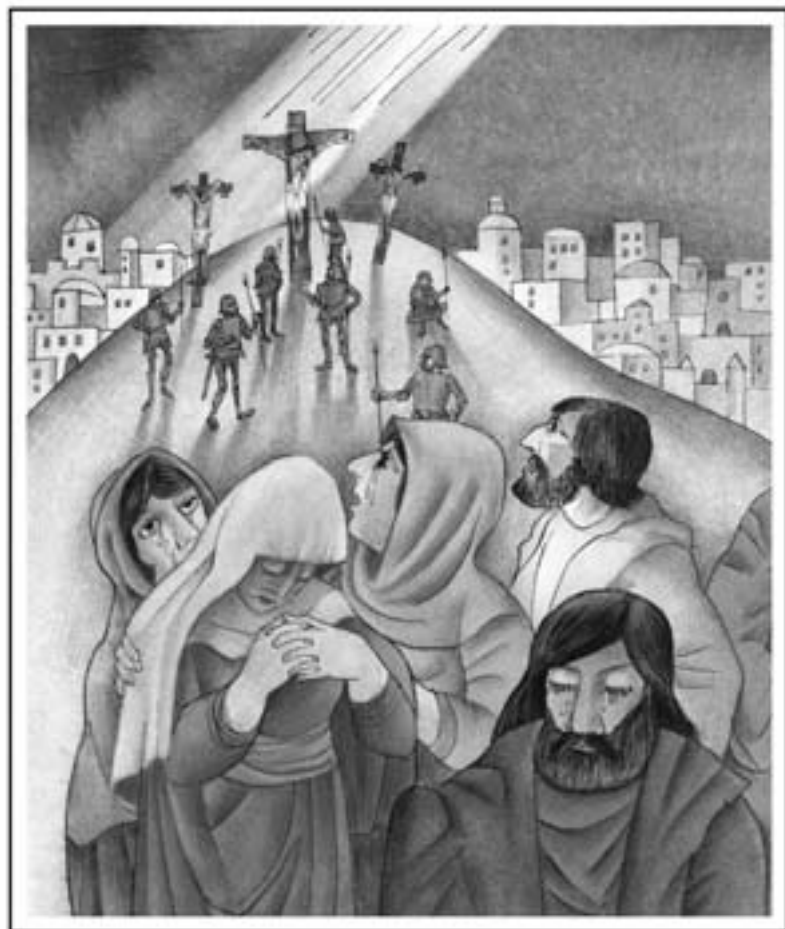

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Miroslav Rada: Detail ilustrace ze zpěvníku *Haleluja Amen*; vydal Kalich 2008 ●

Duben 2009 – velikonoce

*Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám
a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Koloským 2,14*

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

zašel jsem do půjčovny filmů a půjčil si film Diktátor s Charlie Chaplinem. A hluboce mne zasáhl. Najednou se přede mnou otevřel náš svět ve srovnání s tím, ve kterém žil Chaplin. Náš společnost uprostřed vytoužené demokracie ve srovnání s tou, která stála na pokraji válečné katastrofy. A uslyšel jsem tóny, které mě zasáhly. Slova o tom, že jsme se nechali vtáhnout do nenávisti. Že všechno to dobré, co bezesporu jsme schopni udělat, že všichni ti, kteří by chtěli žít slušný život, jsou najednou vtahováni do denního koloběhu nenávisti. Nenávisti a soběstřednosti, které byly povýšeny na způsob komunikace. Vidíme to v politice a cítíme se bezmocní, protože tento způsob byl nastolen, lidé na nejvyšších místech společnosti jej používají a mnozí kolem nás jej obdivují a tleskají a nechají se zmást ideologickou mlhou. Ale to není to nejhorší. Nejde pouze o politický boj. Stačí se rozhlédnout kolem sebe, stačí se rozhlédnout po lidech, kteří jsou přece slušnými lidmi a najednou je v nich nenávist. Vždyť ten druhý přece nemá pravdu a já ji mám. Vždyť já mám právo, já mám nárok, já mám schopnosti. Tak to ti ostatní přece musí uznat. Jsem výš než oni. Jsem nad nimi.

Co s tím. Opakovaně jsme se na schůzkách maminek dostali k otázce životního výhledu. A ukázalo se, že v nás není mnoho optimismu. A přece jsem optimistou. Právě v období Velikonoc. Přiznávám, že mě nadchnul závěrečný proslov židovského holiče z filmu Diktátor. I já bych hrozně rád upozornil lidi, že je přece lepší žít bez nenávisti. Že to dobré pro náš život nemusí vyrůstat ze smutku těch druhých. Ale jak to jen říct? Lépe než Charlie Chaplin to nedovedu. Lépe než Karel Čapek to nedovedu. A přece jejich hlas byl slabý. Přece Chaplina v době natočení jeho filmu (ještě před 2. světovou válkou) obviňovali, že to přehání.

Jsmo na začátku Velikonoc. A promýšlíme a budeme promýšlet svědectví o Ježíši z Nazareta, který nechtěl nic jiného, než přivést člověka k sobě samému. Naučit ho žít v otevřenosti pro druhé, ve schopnosti oběti – v síle vztahu k Bohu, který nás všechny miluje. Byl ukřižován. Člověkem. Lidmi. Nenávist znovu zvítězila. A přece jsou Velikonoce zvěstí o vzkříšení. O Boží budoucnosti pro všechno to, co přinesl Ježíš z Nazareta. Byl vzkříšen. Smrt, nenávist, sobectví byly poraženy.

Co s tím v tomto světě? Co s tím má dělat církev? Církev, která je sama pohlacena hádkami a nenávistí. Nové a nové sbory, ve kterých se otevřela propast mezi dvěma skupinami lidí. Církev, ve které se neodpouští a ve které je důležité, abychom se my sami prosadili. Lidská církev. A přece jsem přesvědčen, že v tomto světě máme smysl. Právě v této době, právě v naší společnosti, ve které je nenávist povýšena na normu. Máme tu úkol. Povzbuzovat lidi kolem nás, že nenávidět se nemusí. Že to jde jinak. A že nám v tom Pán Bůh pomůže. Vždyť vzkřísil Ježíše z Nazareta.

Jiří Ort

Staršovstvo FS Praha Vršovice 12. 3. 2009

nejdůležitější body zápisu

Staršovstvo sboru na svém pravidelném jednání projednalo běžný provoz – informace o práci dětí, mládeže, třicátníků, seniorů a dalších aktivit sboru. Tyto aktivity běží pravidelně a o mimořádných akcích či mimořádných hostech je sbor informován ve sborové dopise.

Staršovstvo vyslechlo zprávu br. faráře Orta o výsledku oslovení členů sboru, které jsme dlouho mezi sebou neviděli. Převážná většina oslovených odpověděla a za navázaný kontakt byla ráda. Dále bylo schváleno zvýšení odměny za vedení sborového účetnictví o 5 000 za rok.

Byly probány přípravy sborového dne a sborové brigády.

Staršovstvo vybralo z předložených nabídek firmu, která zajistí rekonstrukci bytového jádra v bytu v Srbínské tak, že bude pokryto celé jádro novými stěnami. Zároveň bude vyměněn záchod. Ostatní sanita zůstane zachována. Toto řešení vidí staršovstvo v současné chvíli jako nejlepší. Zajistí nájemníkům důstojné prostředí a přitom se nejedná o rekonstrukci celkovou – konečnou, která by byla zvažována v případě změny nájemníků.

V rámci vzdělávání členů staršovstva ve věcech církevních, jsme se rozhodli na každé schůzi seznámit se s některým z celocírkevních řádů a agendy. Jako první bylo seznámení se s funkcí a pravidly personálního fondu ČCE.

Z bodu různé bych zmínil oznámení, že Jiří Ort bude od 1. 4. 2009 administrovat sbor Žižkov I.

Miki Erdinger

Saláry a sbírky v našem sboru

Pokud jste se zúčastnili sborového shromáždění 8.3. t.r., dozvěděli jste se také o hospodaření našeho sboru s finančními prostředky v minulém roce. Chtěl bych se v tomto sborovém dopise zmínit o obětavosti v našem sboru v r. 2008 s výzvou k obětavosti v r. 2009.

Salár je dar sboru (církvi), který se předpokládá u řádného člena každého sboru ČCE. V loňském roce jsme obdrželi od 85 plátců Kč 288.700. Bylo to o Kč 4.100 méně oproti r. 2007 (úmrtí, odstěhování, zapomenutí). Podíváme-li se ale do minulosti hlouběji, pak kupř. v r. 2000 bylo sice 106 plátců, ale salár byl Kč 201.000. Svědčí to o zvýšení obětavosti řady z vás. Vždyť v r. 2008 zvýšilo svůj salár (nebo platilo poprvé) 31 plátců. Ještě jeden údaj pro ty, kteří nebyli na sborovém shromáždění. Celková obětavost (saláry a veškeré sbírky) v r. 2008 byla Kč 424.000. Je to tedy včetně sbírek při shromáždění i pro celocírkevní potřeby (Diakonie, Jeronýmova jednota, tisk atd.). Ptáte se, v jaké výši se jednotlivci

vé saláry scházejí? Do Kč 900 je 21 plátců = Kč 10.000, od Kč 1000-2000 je 24 plátců = Kč 36.000, ale od Kč 2100 výše je 40 plátců = Kč 242.000. Snad tento přehled pomůže i k zamyšlení jednotlivců nad výší odevzdaného saláru v letošním roce, který není sice ekonomicky příznivý, ale pro obětavost člena sboru by to záporný vliv mít nemělo. V rozpočtu na r. 2009 je opět salár uvažován na Kč 300.000. Má-li však sbor splnit všechny uvažované výdaje, bylo by dobré, kdyby obětavost opět stoupla.

Víte, že saláry můžete platit hotově při návštěvě shromáždění nebo přes banku. Náš účet je 0280963329/0800. Variabilní symbol je 10 (u Jeronýmovy jednoty 20) a k tomu Vaše číslo uvedené u adresy na sborovém dopise. Řada z Vás platí měsíčně trvalým příkazem z bankovního účtu. Je nám líto, že někteří z Vás sice salár platí, ale ve sboru se neobjeví. Škoda. Informacím o životě sboru alespoň pomáhá náš sborový dopis nebo návštěva bratra faráře.

V závěru ještě zmínka o Jeronýmově jednotě. V r. 2008 jsme odeslali za náš sbor Kč 28.000, což je dobrá sbírka, ale mohla by být větší, kdyby polovina plátců saláru tuto celocírkevní sbírku neignorovala. Je to škoda. I sebemenší dar svědčí o zájmu člena sboru o starost mnohých sborů ČCE s opravami církevních budov, jejich zařízení, varhan apod. Pro dary v hotovosti je do konce května sběrací listina ve sboru a řadě z Vás posíláme složenky s letáčkem o použití sbírky v loňském roce.

Emil Veber

Návštěva u sestry Vadroňové

Každý čtvrtek probíráme na biblických hodinách 1. Pavlovu epištolu do Tesaloniky. Při posledním setkání jsme narazili na text ze 3 kapitoly: „Poslali jsme Timotea, našeho bratra a Božího spolupracovníka v evangeliu Kristově, aby vás utvrdil a povzbudil ve vaší víře, aby se nikdo nedal zviklat v těchto souženích; neboť sami víte, že to je náš úděl.“ Apoštol Pavel s tématem utrpení, soužení, pracuje často. V pozdějších dopisech přetaví tyto důrazy do teologie kříže. Přiznám se, že mě toto jeho téma zasáhlo. Pavel zřetelně dokáže přijmout do svého života trápení – „Když jsme byli u vás, předpovídali jsme vám, že na nás přijdou soužení.“ Zřetelně to není snadné a laciné evangelium, které Pavel zvěstuje.

Jeho slovo mě zasáhlo proto, že mám pocit, že mě, nás, naši společnost, trápení a bolest rozhodí jako něco v našich životech i kolem nás nepatřičného. Něco, čemu by měl Pán Bůh zabránit. Nevím, nevíme si rady s bolestí i prostě s tím, když nejde něco podle našich představ. Mireia Ryšková píše ve svém výkladu k 1.epištole do Tesaloniky: „Křesťan není určen k tomu být trpítelem, nýbrž utr-

pení a soužení, která na sebe bere a jež jsou ve světě poznamenaném hříchem nevyhnutelná, jsou podílem na vykoupení. Těto – pro Pavla tak samozřejmě – skutečnosti je dnes rozumět mnohem obtížněji než dřív.“ (str.94)

Odvážný, silný pohled dospělé víry, která nevyhledává trápení, ale nebojí se ho. Jistota velikonoční zvěsti kříže a vzkříšení.

Jak se takovou víru naučit žít? Tato otázka mi zněla hlavou na cestě domů z biblické hodiny. Druhý den jsem šel na návštěvu k sestře Haně Vadroňové a naslouchal vyprávění o životě jejím, její rodiny, sboru, který miluje. V našem sboru sestru Vadroňovou znají spíš ti starší. V posledních letech žije téměř přes celý rok v rodných Dvakačovicích na Chrudimsku. Tam byste se na ni ale doptali jako na paní Šůrovou – to je její rodné jméno. Ve Dvakačovicích se narodila v tradiční evangelické rodině. Je to jako z jiného světa naslouchat vyprávění o tom, jací byli tatíček a matinka velcí písmáci, jak znali Bibli a vedli k jejímu poznávání své děti. Jak k nedělnímu ránu patřilo, že si děti vlezli k tatíčkovi do postele, ten jim přečetl z Písma, zazpívali a po snídani vyrazili do kostela. Je to milé o tom poslouchat, na člověka dýchne atmosféra Karafiátových Broučků.

Ale to vše vyprávím kvůli něčemu jinému. Tatíček sestry Vadroňové byl zřetelně výraznou osobností a – statkářem. Matinčina sestra byla provdána na statku ve Velimi. Není složité si přestavit, co na rodinu přišlo za rány v 50. letech. Nejprve děti ze školy. Hanin bratr Lubomír vyloučen nejen z chrudimského gymnázia, ale i ze všech škol v republice. Hana vyloučena pouze ze Zemské vyšší rolnické školy v Chrudimi, takže díky podpoře učitelského sboru Vyšší rolnické školy v Poděbradech mohla nakonec odmaturovat tam. Pak už přišlo zabránění statku, vyhnání rodiny, putování z jednoho pracovního místa do druhého. A setkání s lidmi – zlými i dobrými. Nečekaná ve zlobě i laskavosti. Napříč vší různé příslušnosti.

Ale to by bylo na dlouhé povídání – které by rozhodně stálo za to je zachytit. To, proč o tom všem vyprávím, to, co mě vyloženě chytilo za srdce, bylo, jakou roli pro sestru Vadroňovou – Šůrovou i pro celou její rodinu hrála víra. Písmo a zpěvník jako reálný zdroj posily a povzbuzení a naděje a chuti do života. Jako bych slyšel apoštola Pavla. „Posílám vám Timotea i další svědky, aby vám byli povzbuzením ve všem vašem soužení.“ A můžete žít.

Mě bylo povzbuzením vyprávění sestry Vadroňové. Jakoby mi vysvětlila Pavlova slova svým životem vystaveným trápení a zlobě a nenávisti, ale žitým naplno s otevřeností všemu krásnému, s chutí a vděčností s jistotou, že Pán Bůh své neopouští. S jistotou čerpanou na každý den z Písma. A mě nezbyvá, než za toto svědectví poděkovat.

Jiří Ort

Dřevěná, papírová a železná sobota

Táhl jsem právě další várku harampádí směrem k vozíku zapřaženému za auto a v tom mi ten obraz naskočil: je o třicet let méně, kráčí komunistickými Vršovciemi a před (skoro) každým domem leží hromádka televizorů, ledniček, objemnějšího kovového haraburdí. Železná neděle se tomu říkalo. 28. března byla ale sobota a všichni spoluobytelé domů v Tulské zřejmě v klidu odpočívali, rozhodně pak netahali žádné haraburdí před svá obydlí. To jsme dělali jenom my: asi patnáctičlenná skupinka, která se sešla, aby vyčistila modlitebnu od letitých nánosů odkládaných zejména v kumbálcích pod schody a vedle únikového východu. Ani jedna z prostor není nadměrně velká; to budeme jistě brzy hotovi, myslel jsem si. Chyba lávky: konce nebraly polámané židle, vyřazené knihy, věkovité barvy a jiný materiál, odpad dřevěný, papírový, kovový, elektronický, stavební, to všechno v značných objemech a něco z toho v takovém stáří, které naznačovalo, že podobná očista v našem sboru možná nikdy neproběhla.

No dobrá: jistě to bylo také nasazeným tempem. Nijak jsme se nehonili a kupříkladu jsme spolu i královsky čtyřchodově poobědvali (polévka, těstovinový salát, pizza, bábovka, kávička...). Dílo se přesto zdařilo; v tom, abych vám představil jmenovitě všechny jeho účastníky, mně brání stísnující pocit, že při své paměti bych jistě na někoho zapomněl, což by bylo hloupé. Tak jmenuji jenom Patrika Kutu, který zapůjčil auto s vozíkem na cesty do sběrného dvora, a rodinu Ortových, která přišla kompletně pětičlenná.

„Není ti to líto?“ ptal se mě bratr farář, když jsme vynášeli plechové tabule, které po desetiletí hlásaly z fasády domu v Černomořské (či Charkovské) ulici, že se zde konají služby Boží. „Pod těmi se prý za vašich časů fotili všichni konfirmandi.“ Inu, líto by mě mohlo být leccího – třeba vyhazovaných knih (proto jsem si taky několik zajímavých výtisků ulil...). Ale byla by to chyba. Důležité nejsou věci, ale vztahy. A ty jsme během té vynášecí soboty rozhodně posilovali.

Tomáš Hrubý

Biblická křížová cesta

Nabízíme v době velikonoční pohled na křížovou cestu. Tváří v tvář ukázce lidové zbožnosti si můžeme uvědomit, jak podobná je naše snaha napříč staletími i konfesemi. Smíme přijmout nabízeného průvodce Božím darem života, který všichni společně dostáváme a o kterém chceme svědčit. Celý článek, jehož autorem je Pavel Hradílek, je převzat z časopisu *Getsemany* (duben 2003). **JO**

Křížová cesta vznikla ve středověku jako projev lidové zbožnosti. Nahrazovala liturgii, na které se lidé nemohli podílet, protože je dělilo několik bariér: jazyková, vzdálenost oltáře a kostelní lodi, akustická – liturgie byla čtena tiše. Dnešní postoj římské církve ke křížové cestě a podobným para liturgickým děním je kladný, pokud z liturgie vychází a k ní přivádí (srv. SC 13). V praxi to znamená tyto jevy spíše kultivovat, než rušit. Jednu, dle mého názoru zdařilou, kultivaci klasické křížové cesty jsem objevil v anglikánské katedrále v Southwell. Biblické pasáže k jednotlivým zastavením vybral Jonathan Clarke v r. 1999. Ta zastavení, která nejsou v bibli popsána, doplnil citáty z míst souvisejících. **Pavel Hradílek**

1. Ježíš odsouzen na smrt

(Mk 15, 15-17)

Pilát, aby vyhověl zástupu, propustil Barabáše; Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřížován. Vojáci ho odvedli do místodržitelského dvora a svolali celou setninu. Navlékli mu purpurový plášť, upletli trnovou korunu, vsadili mu ji na hlavu.

2. Na Ježíše vložen kříž (J 19, 16b-17)

Pilát Ježíše vydal, aby byl ukřížován, a Židé se Ježíše chopili. Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota.

3. Ježíš poprvé padá po křížem

(Iz 53,4)

Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen.

4. Ježíš se potkává se svou matkou

(L 2, 34b-35)

Simeon řekl jeho matce Marii: „Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí.“

5. Šimon Cyrenský pomáhá Ježíši nést kříž (L 23,26)

Když jej odváděli, zastavili nějakého Šimona z Kyrény, který šel z pole, a vložili na něho kříž, aby jej nesl za Ježíšem.

6. Veronika podává Ježíši roušku

(Iz 53, 2-3)

Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili.

Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl,
muž plný bolestí, zkoušený
nemocemi,
jako ten, před nímž
si člověk zakryje tvář,
tak opovržený, že jsme si ho
nevážili.

7. Ježíš po- druhé padá po křížem

(1 P 2,24)

On „na svém
těle vzal naše
hříchy“ na kříž, aby-
chom zemřeli hříchům a byli
živi spravedlnosti.

8. Ježíš mluví k plačícím ženám (L 23, 27-31)

Za ním šel veliký zástup lidu;
ženy nad ním naříkaly a opla-
kávaly ho. Ježíš se k nim obrá-
til a řekl: „Dcery jeruzalém-
ské, nade mnou neplačte!
Plačte nad sebou a nad svými
dětmi; hle ,přicházejí dny,
kdy budou říkat: ‚Blaze ne-
plodným, blaze těm, které nikdy nero-
dily a nekojily!‘ Tehdy ,řeknou horám:
Padněte na nás, a pahrbkům: Přikryjte
nás!‘ Neboť děje-li se toto se zeleným
stromem, co se stane se suchým?“

9. Ježíš potřetí padá po křížem (Žd 4, 15-16)

Nemáme přece velekněze, který není
schopen mít soucit s našimi slabostmi;
vždyť na sobě zakusil všechna pokuše-

ní jako my, ale nedopustil se hříchu.
Přístupme tedy směle k trůnu milosti,
abychom došli milosrdenství a našli
milost a pomoc v pravý čas.

10. Ježíš zbaven šatu

(J 19, 23-24)

Když vojáci Ježíše ukři-
žovali, vzali jeho
šaty a rozdělili je na čtyři
díly, každé-
mu vojákovi
díl; zbýval ješ-
tě spodní šat.

Ten šat byl beze švů, odshora
vcelku utkaný. Řekli si mezi
sebou: „Netrhejme jej, ale lo-
sujme o něj, čím bude!“ To pro-
to, aby se naplnilo Písmo:
„Rozdělili si mé šaty a o můj
oděv metali los.“ To tedy vojá-
ci provedli.

11. Ježíš přibíjejí na kříž

(Mt 27, 39-40)

Kolemjdoucí Ježíše uráželi; po-
třásali hlavou a říkali: „Když
chceš zbořit chrám a ve třech dnech jej
postavit, zachraň sám sebe; jsi-li Syn
Boží, sestup s kříže!“

12. Ježíš umírá na kříži

(Mk 15, 37-39)

Ale Ježíš vydal mocný hlas a skončil. Tu
se chrámová opona roztrhla vpůli od-
shora až dolů. A když uviděl setník,
který stál před ním, že takto skončil, ře-
kl: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“

13. Ježíšovo tělo snato s kříže

(J 19, 38-42)

Potom požádal Piláta Josef z Arimatie – byl to Ježíšův učedník, ale tajný, protože se bál Židů – aby směl Ježíšovo tělo sejmout s kříže. Když Pilát k tomu dal souhlas, Josef šel a tělo snal. Přišel také Nikodém, který kdysi navštívil Ježíše v noci, a přinesl asi sto liber směsi myrhy a aloe. Vzali Ježíšovo tělo a zabalili je s těmi vonnými látkami do lněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem. V těch místech, kde byl

Ježíš ukřižován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl blízko.

14. Ježíšovo tělo položeno do hrobu

(Mt 27, 59-61)

Josef tělo přijal, zavinul je do čistého plátna a položil je do svého nového hrobu, který měl vytesán ve skále; ke vchodu do hrobu přivalil veliký kámen a odešel. Byla tam Marie z Magdaly a jiná Marie, které seděly naproti hrobu.

Příběh Markova evangelia

Na biblických hodinách pro třicátníky a starší mládež jsme začali probírat vybrané texty z Markova evangelia. Pravidelně narážíme na problém, jak obtížné je pro mnohé z nás utrhnout se od dětí právě v první pondělí v měsíci, kdy se naše setkání nad Bibli konají. Chtěl bych nabídnout v malém cyklu k zamýšlení alespoň některé důrazy, které předložil evangelista Marek svým čtenářům.

Máme před sebou Markovo evangelium. Než se pustíme do čtení, je dobré si uvědomit několik věcí. To, co otevíráme, není historická učebnice, ale vyznání. Autor měl před sebou při své práci texty, které kolovaly v první církvi, některé byly už zapsané (nejznámější je soubor Ježíšových výroků a zřejmě už byly v písemné podobě i pašije – tedy události kolem Ježíšova ukřižování), jiné kolovaly ústně. A Marek se rozhodl z těchto pramenů vytvořit něco nového.

První otázka, která nás napadne, je PROČ. Důvodem bylo společenství sboru, ve kterém Marek žil a víra tohoto společenství. Víra křesťanů se orientuje na postavě Ježíše z Nazareta. Na jeho životě, na tom, jak se choval, o čem mluvil, na jeho víře v Boha. Při bohoslužbách se četlo z textů Starého zákona (příběhy Božího lidu o vyjití z Egypta, životě v Zaslíbené zemi, Babylonském zajetí a ná-

vratu z něj, texty z proroků – obzvláště z proroka Izajáše), ale vyprávěly se také příběhy Ježíše z Nazareta. A samozřejmě nejen při bohoslužbách.

A lidé váhali – je to stejný Ježíš, o kterém se vypráví při bohoslužbách a ten, o kterém se vypráví mimo ně? Bylo tu velké riziko, že se začne postava Ježíše z Nazareta rozostřovat, že nebude jasné, co vlastně chtěl. A tak se Marek rozhodl napsat spis, který by ukazoval Ježíše z Nazareta s jeho základními důrazy, které přinesl. A použil přitom příběhy z tradice, které propojily oba okruhy – bohoslužeb i lidového vyprávění.

Druhá otázka je JAK. Jak to Marek udělal – otrocky sestavoval příběhy nebo si s nimi dělal, co chtěl? Ani jedno ani druhé – Marek vytvářel mozaiku. Měl před sebou mnoho příběhů, kamínků, a z nich vytvořil obraz, který máme před sebou. To je důležité, abychom si při četbě připomínali. Nejsou důležité pouze jednotlivé příběhy, ale měli bychom vnímat i obraz svědectví, které nám nabízí autor. Musíme tedy evangelium číst jako beletrii.

Kap. 1-3,6

Všimněme si, že my už od začátku víme, kdo Ježíš je. Že patří na Boží stranu – řečeno slovy našimi, že je Boží syn – řečeno slovy evangelistovými. To je hlavní důraz začátku. Ono je toho tam víc, ale začneme zatím jen tím základním.

A co tento člověk, který je na Boží straně, přináší? Upozorňuju na v. 14-15 1. kapitoly, ty jsou důležité. „Ježíš kázal Boží evangelium: Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“

To si musíme vysvětlit – na tom, co přináší Ježíš, se máme orientovat v životě. Máme tomu důvěřovat jako něčemu, co je tak pevné, že nás to nezklame, co je tak pevné, že na tom můžeme ukotvit život.

Ale co to je? Co to Ježíš přináší? To nás zajímá, na to potřebujeme odpovědět, abychom tomu mohli důvěřovat, spolehnout se na to. Přesně tuto otázku si máme pokládat – a na ni také evangelista odpovídá – „Nemohu vám odpovědět jakýmsi shrnutím. Chcete-li odpověď, musíte jít za Ježíšem, dobře se dívat, nechat se vtáhnout jeho příběhem. Ježíšova zvěst nemůže být teoretickou odpovědí na vaši otázku.“ A tak hned vzápětí po shrnutí toho, co Ježíš přináší, přichází výzva k následování – vyvolení prvních učedníků.

A hned na začátku mohou vidět velice masivně, jak Ježíš nabízí plný život. Uzdravuje ty, kteří byli nemocí postaveni na okraj. A nenechá se tu omezovat žádnými náboženskými předpisy (příběh o uzdravení ochrnutého 3,1-6). Tady pouze pozor na to, že Ježíš nebyl zázračný léčitel – to by bylo dost smutné, protože tolik lidí zase neuzdravil. Tyto příběhy odpovídají na otázku, co přináší – přináší plný život, který nabízí i – a právě – těm na okraji. Boří hranice mezi Bohem a člověkem i mezi lidmi. **Ježíš je hluboce lidský.**

Jiří Ort

Bienále pro diakonii

V budově, jejíž část vidíte na obrázku, je umístěna speciální škola Diakonie ČCE. Ve škole se vzdělávají žáci s těžkým kombinovaným postižením. Podle současného školského zákona se mohou vzdělávat max. 10 let a nejdéle do 26 let svého věku. Po dokončení povinné školní docházky budou jejich rodiče postaveni do nelehké situace (pro ně-

kteří rodiče již tato situace nastává). Budou muset hledat nějaké sociální zařízení, které by se o jejich děti dále staralo. Cílem našeho projektu je vybudovat v objektu prostory, v nichž bychom mohli provozovat denní a týdenní stacionář. Stacionář bude určen zejména pro absolventy naší školy, ale i pro další zájemce (podle kapacity). Projekt rekonstrukce a rozšíření budovy, aby vyhovovala naší činnosti, jsme rozdělili do několika etap. Cílem je vybudovat nad celým objektem první patro.

První etapa, která bude podpořena i výnosem z druhého ročníku Bienále pro Diakonii, zahrnuje rekonstrukci stávajících prostor a dostavbu výtahu, koupelen a několika pokojů. Rozpočet stavby je 4,2 mil. Kč, získané a přislíbené prostředky 3,7 mil. (2 miliony Kč ze státního rozpočtu, 1 milion od zahraničních dárců, 700 tisíc – výtěžek prvního ročníku Bienále pro Diakonii). Rozdíl bude kryt půjčkou od ústředí Diakonie ČCE, resp. ideálně výnosem II. Bienále pro Diakonii.

Středisko Diakonie ČCE v Praze Stodůlkách je jedním z třech desítek zařízení Diakonie ČCE, mezi nimiž jsou například domovy důchodců, pečovatelské služby, denní i týdenní stacionáře pro seniory i zdravotně postižené, azylové domy, krizová centra, speciální školy i hospic. Diakonie Českobratrské církve evangelické byla obnovena po komunistickém zákazu naprosté většiny nestátních organizací v roce 1989.

Více o činnosti Diakonie se dozvíte na www.diakoniecce.cz, o činnosti střediska ve Stodůlkách na www.diakoniep13.cz.

Petr Hudec

*farář sboru ČCE v Praze Dejvicích
a předseda dozorčí rady střediska Diakonie ve Stodůlkách*

Recept:

Výborný a hlavně jednoduchý nebo jednoduchý a hlavně výborný dezert s pudingem

Tentokrát se s vámi já, nebo vlastně Eva Bošková a já spolu s ní, podělíme o recept na koláč, desert s pudingem. Eva mi o něm nadšeně vyprávěla po bohoslužbách, sama ho nedávno dostala a nadchl jí. Takže když po drobném selhání techniky ke mně recept dorazil mailem, neváhala jsem a hned jsem ho zkusila. Eva měla pravdu, je ohromně rychlý a také netradiční – lehký a osvěžující. V tu neděli k nám přišla na návštěvu moje sestra s rodinou a musím říct, že chutnal všem generacím. Proto s radostí předávám recept i vám a povzbuzuji k tomu, abyste ho vyzkoušeli.

Budete potřebovat

4 celá vejce

20 dkg cukru (dala jsem myslím trochu míň)

20 dkg hladké mouky

2 vanilkové cukry

1 dl oleje

1 dl teplé vody

prášek do pečiva

Tyto přísady do těsta dobře ušlehat a nalít na plech s vyššími okraji. Mezitím je potřeba uvařit 1 litr čokoládového pudingu podle návodu a ještě horký nalít na syrové těsto. V troubě pečeme asi 35-40 minut při teplotě 180 stupňů Celsia. Po upečení, ještě horký, zalijeme vrstvou 3-4 zakysaných smetan rozšlehaných s vanilkovým cukrem a lehce posypeme kakaem, skořicí nebo instantní kávou. Po vychladnutí dáme do lednice na několik hodin, nejlépe přes noc.

Jako vždy vám přeji dobrou chuť a také jako vždy se těším na vaše dobré nápadky. Posílejte mi je prosím na adresu ortova@jabok.cz.

Marie Ortová

CHRISTOVENSKÝ ČTRNACTIDENNÍ - CZECROSLAVAK BI-WEEKLY

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „F“, Toronto, Ontario, Canada M5H 4E2

www.satellite1-416.com also www.zpravky.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1

Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb. mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,

<http://vrsovice.evangnet.cz>, Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo

Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč